

19. júla 2020

Najkrajšie chvíle života sv. Kataríny - stretnutie s Matkou.

Katarínu Labouré označujú za sväticu mlčania. Nepredstavujme si ju však nejakú do seba uzavretú alebo melancholickú osobu, ani zasnívanú, izolovanú od okolitého sveta. Sestra predstavená zo Chatillon ju charakterizovala ako veselú povahu. Katarína aj v rodnej dedine bola obľúbená a priateľská. Bola vyhľadávanou spoločníčkou. Zaujímal sa o iných. A pritom svoj vnútorný svet, nemala komu vypovedať. Od mladosti je „mocne pripútaná k Bohu ako k večnej Dobrote“. Všetko očakáva a všetko prijíma od Boha.

Keď prišla na rue du Bac, aj ona dostala brožúrku „Inštrukcia pre seminár“. V nej sa z generácie na generáciu prednášalo učenie Cirkvi a sv. Vincenta. Vo vydaní z roku 1819, ktoré pravdepodobne mala v rukách, je napísané na str. 58: **„Čo je to kresťanská nádej? Odpoveď: Je to nadprirodzený cit, ktorý sa rodí z viery v Božie prisľúbenia. Nádej nás pripútava k Bohu, k večnej Dobrote, od ktorého čakáme milosť na tomto svete a slávu na druhom.“** Túto hlbokú neotrasiteľnú nádej v Boha si Katarína uchovávala po celý život. Napriek mnohým ťažkostiam a prekážkam jasne cítila, že ju podporuje a chráni Boh.

Na rue du Bac ju čakali skúšky a protirečenia pre milosti, ktoré dostala. Videnie srdca sv. Vincenta, videnie Pána Ježiša v Eucharistii ju pripravovali na naplnenie toho, po čom túžila. Už videla pána Vincenta, videla Pána Ježiša v Eucharistii, ešte nevidela Pannu Máriu. Túžila ju vidieť od detstva. Nepochybovala, že jej túžbu Boh vyplní. *„Prosila som anjela strážcu a svätého Vincenta, aby mi vyprosil túto milosť.“*

18. júla večer pred sviatkom sv. Vincenta, sestra Marta rozprávala seminárkam o láske pána Vincenta k Pannu Márii. Na koniec každej sestry rozdala darček: malý kúsok z rochetky, ktorú nocil svätý Vincent. Katarína si ju rozstrihla, ako píše: *„Polovičku som bez váhania prehltila. Lahla som si presvedčená, že tejto noci uvidím svoju dobrú Matičku. Už tak dlho som túžila vidieť ju ... Zaspala som presvedčená, že mi pán Vincent vyprosí túto milosť od Panny Márie... O pol dvanástej som počula, že ma niekto oslovil: sestrička, sestrička! Videla som dieťa v bielych šatoch, malo asi 4-5 rokov. Povedalo mi: Rýchlo vstaň, pod' do kaplnky, Panna Mária ťa čaká!“* Napadlo mi: *Veď ma počujú.* Dieťa povedalo: *Buď spokojná, je pol dvanástej! Všetci tuho spia. Pod'! Čakám ťa!* Dieťa jej povedalo koľko je hodín. Všimnime si ako Katarína celkom prirodzene prežíva stretnutie s nadprirodzenou skutočnosťou. V jej prípade nemôžeme hovoriť o extáze. Ona všetko vnímala svojimi telesnými zmyslami. Videla, počula, vnímala čas. Všetko podriaďovala kontrole rozumu. *„Rýchlo som sa obliekla a šla som. Dieťa kráčalo po mojej ľavej strane. Vyžarovalo z neho zvláštne svetlo. Kadiaľ sme prechádzali, všade svietili svetlá. No ešte viac som bola prekvapená, keď sme vošli do kaplnky... Dvere sa otvorili, len čo sa ich dieťa dotklo prstom... V kaplnke som videla rozsvietené všetky sviečky a všetky lampy... ako pred polnočnou. Pannu Máriu som však nevidela. Dieťa ma zaviedlo do svätyne, ku kreslu otca direktora. Tam som si klakla. Čas mi bol veľmi dlhý. Obzrela som sa, či po tribúne neprechádzajú sestry – nočná služba. Konečne nadišla čakaná chvíľa. Dieťa ma upozornilo: „Už*

je tu Panna Mária! Už je tu ...! Počula som šum ako šelest hodvábných šiat. Prichádzala od tribúny pri obraze svätého Jozefa. Posadila sa do kresla, ... neverila som, že je to Panna Mária. Dieťa znova zopakovalo „Panna Mária je tu!“ Katarína sa však nehla z miesta. Potom dieťa prehovorilo silným hlasom ako dospelý muž a dôrazne: „Na to som sa pozrela na Pannu Máriu a jedným skokom som bola pri nej. Klakla som si na stupne oltára a ruky som si vložila do jej lona. To boli najkrajšie chvíle môjho života. Ťažko by som vedela povedať, čo som vtedy cítila. Povedala mi ako sa mám chovať k svojmu duchovnému otcovi ... poučila ma tiež ako si mám počínať v trápení. Panna Mária potom ukázala rukou na oltár. Sem mám prichádzať, tu sa vrhnúť na kolená ... tu sa vyžalovať – tu sa mi dostane duchovnej útechy, ktorú potrebujem ... Opýtala som sa jej čo znamenajú videnia ktoré som mala ... Všetko mi vysvetlila. Potom mi povedala: „Dieťa moje, Pán Boh ťa chce poveriť zvláštnym poslaním. Budeš mnoho trpieť, ale pretrpíš všetko, pretože to bude na slávu Božiu. Poznáš Božie úmysly. Bude ťa to trápiť dotiaľ, kým to nepovieš svojmu spovednému otcovi. Bude ti protirečiť. Neboj sa, milosť Božia bude s tebou! ... Povedz všetko jednoducho a s dôverou. Dôveruj! Neboj sa! Uvidíš niektoré veci. Rozpovedz to čo uvidíš a počuješ! Panna Mária vyzvala Katarínu, aby o videniach a vnuknutiach hovorila spovedníkovi s dôverou.

„Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.“